

Sygn. akt IV U 203/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Andrzej Kurzych

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Czerniawska

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2018 roku w Toruniu na rozprawie

sprawy **K. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem od decyzji z 25 kwietnia 2018 roku nr (...)

orzeka:

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej K. W. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2018 roku do 27 kwietnia 2018 roku.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na podstawie art. 1 ust. 1, art. 4 ust. 1 pkt 2, ust. 2, ust. 3 pkt 1, 2 i 4, art. 6 ust. 1 i art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.; dalej jako ustawa zasiłkowa) odmówił ubezpieczonej K. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2018 r. do 27 kwietnia 2018 r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy przytoczył szczegółowo adekwatne przepisy ustawy zasiłkowej oraz wskazał, że ubezpieczona złożyła w ZUS zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy za okres od 29 listopada 2017 r. do 27 kwietnia 2018 r. Organ rentowy ustalił, że ubezpieczona podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej od 1 marca 2017 r. do 30 listopada 2017 r. W okresie od 1 grudnia 2017 r. do 28 lutego 2018 r. (90 dni) działalność była zawieszona, czyli tytuł ubezpieczenia chorobowego ustał. Od 1 marca 2018 r. ubezpieczona wznowiła działalność pozarolniczą w formie spółki i dokonała zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy wypłacił ubezpieczonej zasiłek chorobowy za okres od 29 listopada 2017 r. do 30 listopada 2017 r. – w trakcie dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego oraz od 1 grudnia 2017 r. do 28 lutego 2018 r. – za okres po jego ustaniu.

Organ rentowy uznał, że ze względu na to, iż ubezpieczona podjęła pracę zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia ubezpieczeniem chorobowym, nie ma wymaganego okresu 90 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego i nie posiada prawa do zasiłku chorobowego od pierwszego dnia ubezpieczenia (czyli bez okresów wyczekiwania), brak było podstaw do ustalenia prawa i wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 1 marca do 27 kwietnia 2018 r.

ZUS wskazał również, że za marzec 2018 r. ubezpieczona zadeklarowała zerową podstawę wymiaru składek. Prawo do pomniejszenia składek przysługuje osobie posiadającej m.in. prawo do zasiłku chorobowego. Skoro ubezpieczona nie opłaciła składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe od 1 marca 2018 r., a nie posiada prawa do zasiłku chorobowego od tej daty, to tym samym nie podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 marca 2018 r., tj. z dniem zgłoszenia.

W odwołaniu ubezpieczona zarzuciła zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.

- art. 14a ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2017 r., poz. 2168 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie polegające na nieuwzględnieniu faktu, że wznowienie i zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej prowadzonej w formie spółki cywilnej skuteczne jest pod warunkiem jej zawieszenia bądź wznowienia przez wszystkich wspólników,
- art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej polegające na uznaniu, że wznowienie przez ubezpieczoną działalności gospodarczej jest równoznaczne z podjęciem działalności zarobkowej, którego naruszenie skutkowało obrazą dalszych przepisów ustawy zasiłkowej, które zostały szczegółowo wymienione w odwołaniu,
- art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.; dalej jako ustawa systemowa) polegające na uznaniu, że ubezpieczona zobowiązana była do opłacania składki należnej na ubezpieczenie chorobowe,
- art. 18 ust. 9 i 10 ustawy systemowej polegające na uznaniu, że skarżąca była zobowiązana do opłacenia składek w wymiarach określonych w tych przepisach.

Na tej podstawie ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2018 r.

W uzasadnieniu wskazała, że prowadzi ze swym ojcem A. W. (1) w ramach spółki cywilnej zakład przerobu kamienia. Od dnia 1 grudnia 2017 r. do 28 lutego 2018 r. działalność ta była zawieszona, co jest regularną praktyką wspólników w okresie zimowym. Wznowienie wykonywania działalności przez skarżącą było koniecznością wynikającą z przepisów prawa i nie był w żadnym stopniu podjęciem przez nią działalności zarobkowej. Ubezpieczona nie wykonuje żadnych czynności związanych z prowadzeniem spółki i nie osiąga z tego tytułu żadnych dochodów i nie osiągała ich również podczas pobierania zasiłku chorobowego. W istocie podjęta przez ubezpieczoną czynność była niezbędna z uwagi na formę prowadzenia działalności, co zostało całkowicie pominięte przez organ rentowy.

Ubezpieczona mimo wznowienia działalności gospodarczej jest niezdolna do podjęcia pracy. Świadczą o tym zwolnienia lekarskie wystawiane co miesiąc od dnia 29 listopada 2017 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona K. W. oraz jej rodzice A. W. (1) i M. W. od 1 czerwca 2004 r. prowadzili działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Zakład (...). Od 1 sierpnia 2012 r. wspólnikami pozostali wyłącznie K. W. i A. W. (1). Głównym przedmiotem działalności spółki było cięcie, formowanie i wykańczania kamienia ozdobnego i kamienia dla budownictwa. Zakład zajmował się przede wszystkim wytwarzaniem i instalacją nagrobków. Inna działalność (np. parapety) obejmuje około 10% produkcji.

Siedziba spółki znajduje się w C., przy ul. (...). Tam znajduje się również zakład kamieniarski. Wspólnicy posiadają także punkty sprzedaży: w C., przy cmentarzu i w T. - w siedzibie firmy (...). Wspólnicy zatrudniali 2, stosownie do potrzeb - 3 pracowników.

Wskazana działalność była dla K. W. tytułem do objęcia ubezpieczeniami społecznymi. Ubezpieczona opłacała również składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe.

W zależności od warunków pogodowych wspólnicy w listopadzie lub grudniu zgłaszali zawieszenie działalności gospodarczej i zwykle z dniem 1 marca jej wznowienie. Wynikało to stąd, iż w okresie zimowym nie było bowiem możliwe montowanie nagrobków.

Zgodnie z utartym od lat sposobem działania, także w 2017 r. wspólnicy zgłosili zawieszenie działalności gospodarczej. Zawieszenie działalności obejmowało okres od 1 grudnia 2017 r. do 28 lutego 2018 r. W tym czasie nie byli też zatrudniani pracownicy. Stosownie do obowiązujących przepisów zgłoszenie zawieszenia działalności, a także zgłoszenie jej późniejszego wznowienia wymagało współdziałania wszystkich wspólników. Dlatego czynność zgłoszenia zawieszenia działalności i jej ponownego podjęcia została dokonana przez A. W. (1) i ubezpieczoną.

Nadzorem nad funkcjonowaniem zakładu, w tym pracą kamieniarzy zajmował się A. W. (1). On też wystawiał faktury i zanosił je do biura rachunkowego. Ubezpieczona zajmowała się liternictwem, czyli projektowaniem i wyklejaniem napisów umieszczanych na nagrobkach. Do jej zadań należało też wykonywanie przelewów i sprzątanie biura. W razie nieobecności ubezpieczonej liternictwem zajmował się A. W. (1). W miesiącu zakład wykonywał około 4-5 nagrobków, z reguły więcej przed okresem świąt Wszystkich Świętych.

(dowody:

- przesłuchanie ubezpieczonej – protokół elektroniczny z 14.09.2018 r., k. 52-52v. akt,
- zeznania świadka A. W. – protokół elektroniczny z 14.09.2018 r., k. 51v.-52 akt,
- zaświadczenia – w aktach płatnika,
- wydruki z (...) w aktach płatnika,
- analiza – w aktach płatnika)

W okresie od 29 listopada 2017 r. do 10 lipca 2018 r. ubezpieczona była niezdolna do pracy w związku z ciążą. Cięża był zagrożona i w zasadzie od razu ubezpieczona zaczęła korzystać ze zwolnienia lekarskiego. W dniu 11 lipca 2018 r. ubezpieczona urodziła dziecko. W czasie choroby ubezpieczona nie podejmowała żadnych czynności w zakładzie. Ze względu na wskazania lekarskie nawet tam nie przychodziła. Czynności wykonywane dotychczas przez nią przejął w całości A. W. (1).

Decyzją z 8 stycznia 2018 r. ZUS odmówił ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 29 listopada do 28 grudnia 2017 r. z powodu braku okresu oczekiwania, co było konsekwencją ustania dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego ze względu na nieterminowe opłacanie składek. Na skutek wniosku ubezpieczonej o wyrażenie zgody na zapłacenie składki po terminie, decyzją z 15 lutego 2018 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do zasiłku chorobowego za wskazany okres.

Organ rentowy wypłacił ubezpieczonej zasiłek chorobowy także za dalszy okres, aż do 28 lutego 2018 r. przyjmując, że świadczenia za okres od 1 grudnia 2017 r. są świadczeniami wypłacanymi po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Decyzją z 25 kwietnia 2018 r. ZUS odmówił ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2018 r. do 27 kwietnia 2018 r. Organ rentowy uznał, że w związku ze złożonym przez A. W. (1) i ubezpieczoną wnioskiem o wznowienie działalności gospodarczej, ubezpieczona uzyskała tytuł ubezpieczenia chorobowego i jej prawo do zasiłku winno być wywodzone z tego tytułu. Prawa tego jednak ubezpieczona nie mogła uzyskać z powodu braku okresu wyczekiwania. Organ rentowy wskazał również, że ubezpieczona za marzec 2018 r. zapłaciła tylko składkę na ubezpieczenie zdrowotne.

W tym stanie rzeczy ubezpieczona złożyła wniosek o wyrażenie zgody na zapłatę składki za marzec 2018 r. po terminie, który to wniosek został rozpatrzony pozytywnie, o czym ubezpieczona została poinformowana pismem z 17 maja 2018 r.

W dalszym okresie ubezpieczona opłacała składki na ubezpieczenia społeczne, w tym dobrowolne ubezpieczenie chorobowe, aż do osiągnięcia 90 dni okresu wyczekiwania. Po upływie tego okresu organ rentowy wypłacił jej zasiłek chorobowy przez okres do uzyskania prawa do zasiłku macierzyńskiego, a następnie zasiłek macierzyński.

(dowody:

- przesłuchanie ubezpieczonej – protokół elektroniczny z 14.09.2018 r., k. 52-52v. akt,
- zeznania świadka A. W. – protokół elektroniczny z 14.09.2018 r., k. 51v.-52 akt,
- decyzja z 15.02.2018 r. – akta zasiłkowe,
- decyzja z 08.01.2018 r. – akta zasiłkowe,
- wniosek z 29.12.2017 r. – akta zasiłkowe,
- decyzja z 25.04.2018 r. – akta zasiłkowe,
- wniosek z 30.04.2018 r. /omyłkowo datowany na 24.03.2018 r./ – akt zasiłkowe,
- pismo z 17.05.2018 r. – akta zasiłkowe)

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony stan faktyczny został ustalony na podstawie zeznań świadka A. W. (1) i przesłuchania ubezpieczonej K. W.. Wypowiedzi tych osób Sąd uznał za wiarygodne. Były one spójne, a także znajdowały oparcie w zgromadzonej dokumentacji. Nie były one również przedmiotem zastrzeżeń organu rentowego.

Podstawą ustaleń faktycznych Sąd uczynił także dowody z dokumentów, albowiem ich prawdziwość nie budziła żadnych zastrzeżeń.

Z ustalonego stanu faktycznego wynikała następująca sekwencja wydarzeń:

- ubezpieczona podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie do 30 listopada 2017 r. jako wspólnik spółki cywilnej,
- w okresie od 1 grudnia 2017 r. do 28 lutego 2018 r. działalność gospodarcza była zawieszona,
- w dniu 1 marca 2018 r. wspólnicy zgłosili wznowienie działalności gospodarczej, lecz w rzeczywistości działalność prowadził tylko A. W. (1), gdyż ubezpieczona, ze względu na stan zdrowia, nie była do tego zdolna; nie podejmowała więc z tego powodu żadnych czynności z nią związanych,
- w okresie od 29 listopada 2017 r. do 10 lipca 2018 r. ubezpieczona była niezdolna do pracy w związku z ciążą,
- za okres od 29 listopada 2017 r. do 28 lutego 2018 r. organ rentowy wypłacił ubezpieczonej zasiłek chorobowy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowo, odmówił natomiast jego dalszej wypłaty, gdyż z dniem 1 marca 2018 r. ubezpieczona uzyskała tytuł ubezpieczenia chorobowego skoro właśnie w tym dniu wznowiła działalność gospodarczą.

Jak wynika z przedstawionych skrótowo okoliczności faktycznych zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miało to, czy ubezpieczona z dniem 1 marca 2018 r. podjęła działalność gospodarczą. Ustalenie, że

tak było, jak twierdzi organ rentowy, determinowałoby prawidłowość zaskarżonej decyzji, gdyż organ rentowy zastosował adekwatne dla takiej sytuacji faktycznej normy prawne. Zanegowanie tego faktu, uzasadniałoby przyznanie ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej.

Wyjaśnić należy, że prawidłowo organ rentowy przyjął, iż w okresie zawieszenia działalności gospodarczej ubezpieczona nie podlegała ubezpieczeniom społecznym. Zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy systemowej osoby prowadzące pozarolniczą działalność obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej (według stanu prawnego sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z 6 marca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej; Dz. U. poz. 650). Z kolei art. 36a ustawy systemowej stanowi, że ubezpieczenie emerytalne i rentowe w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 14a ust. 1-1b ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą jest dobrowolne. Przedsiębiorca w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie opłaca ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego (ust. 1). Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej powoduje ustanie obowiązku ubezpieczeń społecznych od dnia, w którym rozpoczyna się zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej, do dnia poprzedzającego dzień wznowienia wykonywania działalności gospodarczej (ust. 2). Za okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca będący płatnikiem składek wyłącznie za siebie nie ma obowiązku składania deklaracji rozliczeniowej oraz opłacania składek na ubezpieczenia społeczne przewidzianych w ustawie (ust. 3). Wznowienie wykonywania działalności gospodarczej nie wymaga ponownego zgłoszenia do ubezpieczenia (ust. 4).

Jak wynika z ust. 4 art. 36a ustawy systemowej wznowienie działalności gospodarczej skutkuje przywróceniem tytułu do ubezpieczeń społecznych, co na gruncie ustawy zasiłkowej nakazuje badanie uprawnień zasiłkowych w płaszczyźnie, którą wytycza art. 13 ust. 1 pkt 2. Przepis ten stanowi, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Dyspozycja tego przepisu eliminuje prawo do zasiłku chorobowego ze względu na kontynuowanie działalności zarobkowej lub podjęcie działalności zarobkowej stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym. Stosownie zaś do art. 3 ust. 1 ustawy zasiłkowej tytuł ubezpieczenia chorobowego stanowi zatrudnienie lub inną działalność, których podjęcie rodzi obowiązek ubezpieczenia chorobowego lub uprawnienie do objęcia tym ubezpieczeniem na zasadach dobrowolności w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji, eliminacyjny skutek normy zakodowanej w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej ujawni się tylko w przypadku, gdy dana działalność będzie skutkować objęciem ubezpieczeniem społecznym (obligatoryjnie lub obowiązkowo) na podstawie przepisów ustawy systemowej.

Powszechnie przyjmuje się, że zestawienie art. 6 ust. 1 pkt 5 („ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu podlegają obowiązkowo osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą oraz osoby z nimi współpracujące”) z art. 13 pkt 4 tej ustawy prowadzi do wniosku, że akcentowane jest nie tyle formalnie rozumiany status przedsiębiorcy, ile faktyczne wykonywanie działalności gospodarczej. Tak pojęcia te wykładane są w judykaturze Sądu Najwyższego, która ukształtowała się w linię orzecznictwa (tak np. wyrok z dnia 18 lutego 2009 r., II UK 207/08, LEX nr 736738; z dnia 19 lutego 2009 r., II UK 215/08, LEX nr 736739; z dnia 19 lutego 2010 r., II UK 186/09, LEX nr 590235; z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 240/09, LEX nr 585723 i ostatnio wyrok z dnia 7 czerwca 2018 r., II UK 181/17, LEX nr 2510203). Nie ma zatem wątpliwości, że prowadzenie działalności gospodarczej o tyle stanowi tytuł podlegania ubezpieczeniom, o ile faktycznie konkretny ubezpieczony działalność tę wykonuje, choć stopień natężenia jego aktywności może być różny. Podstawowe znaczenie dla objęcia ubezpieczeniem społecznym ma fakt wykonywania - lub niewykonywania

- działalności. Zgłoszenie rozpoczęcia działalności lub jej zawieszenie, a także zgłoszenie wznowienia działalności ma znaczenie jedynie jako domniemanie faktyczne. Zakłada się, że skoro dokonano określonego zgłoszenia, to odpowiada ono rzeczywistości. Skoro więc zgłoszono rozpoczęcie lub wznowienie działalności się to faktycznie działalność ta została podjęta i jest prowadzona. Nie wyklucza to jednak możliwości przeprowadzenia dowodu przeciwnego, tyle, że powinna to uczynić zainteresowana tym strona.

W niniejszej sprawie ubezpieczona wykazała, że z dniem 1 marca 2018 r. nie podjęła ponownie działalności gospodarczej. W tym czasie była niezdolna do pracy, która była spowodowana trudnym przebiegiem ciąży. Ze zgodnych zeznań ubezpieczonej i A. W. (1) wynikało, że wszystkie zadania, które dotychczas w zakładzie wykonywała ubezpieczona, zostały przejęte przez A. W. (1).

Nie bez znaczenia jest też to, że zgłoszenie wznowienia przez ubezpieczoną działalności gospodarczej z dniem 1 marca 2018 r. było wymuszone okolicznościami. Bez dokonania przez ubezpieczoną zgłoszenia wznowienia działalności nie byłoby bowiem możliwe kontynuowanie działalności przez A. W. (1). Zgodnie z art. 14a ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w przypadku wykonywania działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej jest skuteczne pod warunkiem jej zawieszenia przez wszystkich wspólników. W myśl ust. 5

zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej oraz wznowienie wykonywania działalności gospodarczej następuje na wniosek przedsiębiorcy. Skoro do zawieszenia działalności niezbędne jest skoooperowane działanie wszystkich wspólników, nie budzi wątpliwości, że wznowienie działalności gospodarczej również uzależnione jest od złożenia wniosku przez wszystkich wspólników.

Wymaga również podkreślenia, że operacja polegająca na zawieszeniu działalności gospodarczej była przez wspólników praktykowana od dłuższego okresu, a więc nie było to tylko specyfiką przełomu 2017 i 2018 r.

Z przedstawionych rozważań i ustaleń wynika, że ubezpieczona nie podjęła z dniem 1 marca 2018 r. działalności gospodarczej, a zatem jej prawo do zasiłku chorobowego miało osadzenie w przepisie art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, który stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego oraz nie odnosiła się do niego dyspozycja art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej.

Wobec zgłoszonego na rozprawie twierdzenia organu rentowego, że ubezpieczona prowadziła działalność gospodarczą od dnia 1 marca 2018 r. skoro wznowił ją od tego dnia A. W. (1), wskazać należy, że przedsiębiorcą nie jest spółka cywilna jako taka, lecz tworzący ją wspólnicy, co jasno wynikało z art. 4 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Przepis ten stanowił, że za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Tak się też postrzega wspólników spółki cywilnej na gruncie ubezpieczeń społecznych, o czym świadczy odesłanie definicyjne zamieszczone w art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej. Oznacza to, że nie jest uprawnione postrzeganie kwestii podjęcia lub kontynuowania działalności zarobkowej w rozumieniu art. 13 ustawy zasiłkowej przez pryzmat aktywności innego przedsiębiorcy – wspólnika tej samej spółki cywilnej. Inaczej mówiąc, posiadanie przez niego tytułu ubezpieczenia chorobowego z racji uczestnictwa w spółce cywilnej nie ma wpływu na to, czy inni wspólnicy tej spółki takowym tytułem dysponują.

W tym stanie rzecz, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., a także przywołanych przepisów prawa materialnego, zaskarżona decyzja podlegała zmianie poprzez przyznanie ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca do 27 kwietnia 2018 r.

Sąd nie orzekł o kosztach procesu należnych ubezpieczonej, albowiem jej pełnomocnik nie złożył w tym przedmiocie stosownego wniosku (art. 109 § 1 k.p.c.).